

en gracieus! Denk vooral aan de divine grandezza van zijne presentie!"

Bredero bootste op dit oogenblik de stem van een afwezige na, die zeer hoog en krieschend klonk met zonderling uitheemsche buiging.

Caspar Duyf nam thans een wambuis van gebloemd lichtgroen satijn, en stak zijn rechterarm voorzichtig door de mouw. Onder om de mouwen had men ponjetten van goudkant bevestigd, die met groote driehoekige punten over den arm waren gelegd. Bredero hielp hem het kostbare kleedingstuk aandoen. Zoodra het wambuis was toegeknoopt, nam Caspar Duyf een gouden keten met een gouden medalje. De keten was buitengewoon lang, en werd door Bredero over den rechterschouder van den acteur geslagen, zoodat de gouden medalje bijna tot over den gordel hing. Onder den linkerarm door werd de keten op den rug vastgehaakt. Nu kwam nog een belangrijk punt. Een stolpkraag van stevig, stijf uitstaand wit batist, breeder en omvangrijker dan de gewone Hollandsche stolpkragen, daarenboven aan het uiteinde der plooiën van een fijn geribd kantje voorzien, moest den hals van den jongen kunstenaar sieren. Ondanks het voortdurend luider razen der menigte in de tooneelzaal slaakte Bredero een kreet van blijdschap en bewondering, die boven al het gerucht uitklonk, toen hij Caspar Duyf zoo gekleed vóór zich zag staan.

— „O suikerelekaarten! Ik lach me dood! Ik kan het niet langer harden!"

Terwijl Bredero zoo uitviel, greep Caspar Duyf een hoed van ongemeenen omvang, hoog van bol, met opgeslagen randen, door twee liggende, groene struisveeren getooid. De tooneelspeler zette dien hoed over het voorhoofd, diep in de oogen, en gespte zich een geel lederen gordel om de leest, waarin een zware houwdegen met stalen gevest hing. Bij iedere zijner bewegingen klonk de vroolijke schaterlach van Bredero, die op het bankje was gaan zitten, om uit te blazen. Caspar Duyf greep eindelijk een mantel van groen gebloemd fluweel, en wenkte Bredero, hem dien op den schouder onder de kraag vast te haken.

Jonker Jerolimo Rodrigo was nu in vol kostuum, en begon op zeer eigenaardige wijze in het rond te loopen. Zijne linkerhand rustte op het gevest van den degen, zijne rechter in de zijde. Jubelend hief Bredero de beide armen op, en schreeuwde:

— „Nou scheur ik mijn reuzel en maak er een huik van! Daar is hij! Daar is hij met de volle qualiteit van zijne excellente complectie! Daar mogen die weersoordige botmuilen van den Eglantier hun broek bij leggen. Caspar, Caspar, je ben te dubbel ondieft!"

En jubelend hem onder den arm nemend, trok hij hem meê naar een ruimer vertrek in de loods, bij den ingang van het tooneel, waar de spelende maats, die gekleed waren, zich verzamelden. De groote meerderheid was reeds aanwezig. Zoodra beide vrienden verschenen, steeg er een verward gerucht van stemmen op. Ieder schreeuwde iets, te midden van het geraas daarbuiten nauwelijks verstaanbaar. Maar toch klonk duidelijk het woord:

— „De reuzenrederijker! De reuzenrederijker!"